

щѣ да изгубѣхъ отъ прѣдъ очи си и негово-то сѣдѣлище; то ще ми напомня всички-тѣ добрини, съ кои-то ся наслаждавахъ на живота му; то ще храни мои-тѣ скрѣби. Нещѣ да ся отдѣлѣхъ отъ майчина си гробъ, кой-то ще ми бѣде само то утѣшеніе; на него азъ ще проливахъ непрѣстанно сълзы, на него ще ся моляхъ Богу за да прибере по-скоро и мене злощастнѣхъ при душп-тѣ на малы-тѣ мои родители! Нещѣ да бѣгамъ!

Неда.

Мила княгыня! убійци-тѣ на тейка ти не щѣтъ тя остави; тѣ ще тя мѣчатъ. Нека бѣгамы отъ тѣхнѣ-тѣ свирѣпость!

Райпа.

Нека мя убійтъ! азъ желяхъ смърть-тѣ! — Недо! донеси ми черны дрѣхы да ся почернѣхъ. Азъ ще отидѣхъ на майчина си гробъ да плачѣхъ.
(Звпдакви- Неда отива).

ЯВЛЕНИЕ XIII.

РАЙПА, САМУИЛЪ.

Самуилъ. (задава ся издвигѣхъ).

Любезна царкыня, не плачи; моя-та горѣща любовь за тебе ще тя утѣши (впуска ся кѣль пейѣ). Ты ми си първо-то любе... азъ ще тя обсернѣхъ съ добрини.

Райпа.

[шехъ го вижда, стресва ся и отъ страхъ извивѣа].

Боже!! ... (растреперва ся и пада).
